

LBRIS

We know
books

Nicholas Sparks

În căutarea unui miracol

Traducere din limba engleză
LILIANA DĂNESCU

LITERA
București

CAPITOLUL 1

I

Martie 2023

Tanner Hughes păși pe veranda casei care aparținuse cândva bunicilor săi și încuie ușa după el. Într-o mână ținea o geantă de voiaj, iar în cealaltă un sac de haine care proteja costumele pe care îl purtase la înmormântarea bunicii sale în urmă cu cinci săptămâni.

Ridică privirea și văzu un singur nor de un alb strălucitor pe cerul însorit al dimineții. Se anunța o altă zi superbă în Florida, perfectă pentru a fi immortalizată pe o carte poștală, și se gândi din nou că bunicii lui aleseseră un loc frumos unde să-și petreacă bătrânețile. Pensacola fusese întotdeauna un oraș plin de militari și mulți veterani se mutaseră în zonă când ieșiseră la pensie; bănuia că bunicii săi, în special răposatul lui bunic, care lucrase ca mecanic în cadrul armatei, se simțiseră în largul lor aici.

Lăsă cheia sub un ghiveci, așa cum vorbise cu agentul imobiliar, care anunțase că avea să vină mai târziu. Mobilierul fusese deja mutat, echipa de zugrăvi fusese deja antamată, iar agentul imobiliar lăsase de înțeles că reședința avea să se vândă rapid. În ultima lună, Tanner își petrecuse mare parte din timp sortând lucrurile bunicilor și rememorând ultimele luni petrecute cu bunica lui.

Aruncă o ultimă privire în urma lui, simțind cum îl năpădește dorul de ea și de bunicul său. Bunicii îndeplineseră și rolul de părinți, mama lui, care nu fusese căsătorită, murind la câteva minute după ce îl născuse. I se păru ciudat că nu mai erau prin preajmă, iar cuvântul *orfan* descria perfect situația lui actuală. În definitiv, își văzuse mama doar în fotografii și, până de curând, nu știuse nimic despre tatăl lui biologic. În stilul lor taciturn, bunicii îi dăduseră de înțeles că nu cunoșteau identitatea tatălui său, iar Tanner se convinsese cu mult timp în urmă că nici nu conta cu adevărat. Sigur, uneori și-ar fi dorit să-și fi cunoscut părinții, dar crescuse înconjurat de foarte multă dragoste și asta era tot ceea ce conta cu adevărat.

Alungându-și din minte aceste gânduri, se îndreptă spre mașina lui, care părea *rapidă* chiar și parcată pe alee. O reproducea a modelului Shelby GT500KR, fabricat în 1968, aparținând celor de la Revology Cars, era de un roșu aprins cu dungi albe Wimbledon; chiar dacă era nou-nouță, arăta identic cu cele care ieșiseră de pe linia de producție acum mai bine de o jumătate de secol. Era cel mai extravagant lucru pe care Tanner și-l cumpărase vreodată și și-ar fi dorit ca bunicul lui să mai fie în viață și să fi apucat să o vadă. Amândoi iubeau mașinile americane sport cu două uși, cu motoare puternice și, deși aceasta nu era una originală, era făcută pentru a fi condusă, nu păstrată într-un garaj de colecție, ceea ce îi convenea de minune.

Oricum, tot într-un garaj avea să ajungă la vară.

Tanner înghesui bagajele în portbagaj lângă o cutie plină cu suveniruri adunate de prin casă. Rucsacul era deja pe scaunul din dreapta. Când motorul porni cu un uruit, el o luă prin oraș, spre autostradă, trecând pe lângă lanțuri de magazine și fast-fooduri, remarcând că, în afară de plajă, Pensacola nu se evidenția cu absolut nimic față de alte localități din statele pe care le vizitase recent. Încă nu se obișnuise cu peisajul monoton ce domina mare parte din teritoriile Statelor Unite și se întrebă dacă avea

să vină vreodată momentul în care să nu se mai simtă ca un străin în propria țară.

În timp ce conducea, gândul îi fugi la acele etape definitive din viața sa: la tinerețea petrecută prin diverse baze militare din Germania și Italia, la perioada de instrucție de la Fort Benning din Georgia, în total paisprezece ani de serviciu ca militar. Apoi la numeroasele misiuni din Orientul Mijlociu și, de când se retrăsese din activitate, la slujba lui ca agent de securitate la USAID – Agenția Statelor Unite pentru Dezvoltare Internațională –, toate în afara granițelor țării.

Și de atunci?

Călătorise destul de mult chiar și după asta, pentru că nu știa ce altceva să facă. Ultimii doi ani îi petrecuse mai mult pe drumuri, peregrinările sale purtându-l dintr-o parte în alta a țării. Își umpluse memoria telefonului cu fotografii cu parcuri naționale și diverse monumente, pe care le vizitase pe măsură ce reluase legătura cu prietenii și, mai important, cu familiile altor prieteni pe care îi cunoscuse în armată și care muriseră. În total, reușise să găsească douăzeci și trei de camarazi care fie căzuseră la datorie, fie își puseseră singuri capăt zilelor după ce plecaseră din armată. Într-un fel, îi prinsese bine să discute cu văduvele sau cu părinții acestora, pentru că-i dăduse senzația că putea găsi răspunsul de care avea nevoie, chiar dacă încă nu era sigur care putea fi întrebarea.

Deși mai erau câteva familii pe lista lui și pe care plănuia să le vadă, își întrerupsese pelerinajul în octombrie anul trecut, când aflase că bunica lui era pe moarte. Deși discutau mereu la telefon și-și trimiteau constant mesaje, ea evitase să menționeze că în urmă cu câteva luni fusese diagnosticată cu o afecțiune pulmonară în fază terminală. Se întorsese în grabă la Pensacola și o găsisese deja imobilizată la pat și îngrijită de o asistentă. La prima vedere, i se păruse că parcă se făcuse și mai mică și că respirația îi era greoaie, cu tot tubul de oxigen de lângă ea, ceea ce făcea ca vorbirea să-i fie lentă și sacadată. Simțise

un gol în stomac când văzu în ce stare era și, în următoarele câteva luni, nu se mai dezlipise de lângă patul ei, decât în rare ocazii.

Se ocupase personal de aproape tot ce însemna hrănirea și îngrijirea ei și, de cele mai multe ori, dormea pe un pat de campanie pe care îl instalase în dormitorul ei. Îi făcea milkshake-uri proteice și îi pasa mâncarea până când devenea o pastă foarte fină, precum cea pentru bebeluși; îi peria cu grijă părul subțire și îi ungea cu balsam buzele crăpate. După-amiaza, când nu dormea, îi citea adesea dintr-un volum de poezii de Emily Dickinson în timp ce ochii ei fixau priveliștea de la fereastră.

Și, pentru că, pe măsură ce treceau săptămânile, îi era din ce în ce mai greu să mai articuleze cuvintele, vorbea numai el. Îi povestise despre Marele Canion, despre Graceland, despre un hotel de gheață din nordul Wisconsinului și despre alte zeci de locuri, sperând că avea să-i transmită și ei ceva din entuziasmul lui, însă îngrijorarea de pe fața ei vorbea de la sine. „Îmi fac griji că te las singur“, părea să spună, „pentru că încă nu te-ai așezat la casa ta“. Când încercase să-i explice din nou că toate acele călătorii pe care le făcuse recent fuseseră modalitatea lui de a le aduce un omagiu camarazilor pe care îi pierduse, ea clătinase din cap.

– Ai nevoie de... un cămin, șuierase ea, înainte de a fi cuprinsă de o criză prelungită de tuse.

Când își revenise, îi făcuse semn să-i dea carnetelul și pixul de pe noptieră: „Găsește-ți locul și fă din acel loc căminul tău“, mângălise ea.

Știind că avea să fie dezamăgită de faptul că el tot amâna acest moment, nu îi spusese că Vince Thomas, un prieten vechi de la USAID, îl contactase în ianuarie. Vince prinsese un contract nou și urma să plece în Africa. Mai lucraseră împreună în Camerun și îi spusese lui Tanner că avea nevoie de un adjunct pe probleme de securitate, cineva care să cunoască

țara și politica ei. Tanner își amintise că acceptase oferta pentru că în acel moment se gândise că era vorba despre o ocazie pe care n-ar fi trebuit s-o rateze.

Acum se afla din nou pe autostradă pentru prima dată în ultimele luni, iar zona de câmpie din nordul Floridei îi trecea prin fața ochilor ca o imagine încetoșată ce se derula cu încetinitorul. După ce avea să le facă o scurtă vizită celui mai bun prieten al său, Glen Edwards, și familiei acestuia, plănuia să meargă la Asheboro, Carolina de Nord, întrebându-se ce putea găsi acolo, asta în cazul în care chiar ar fi găsit ceva.

Asheboro.

Bunica lui scrisese numele acelui orașel pe un carnetel cu puțin timp înainte să intre în comă.

II

La fel ca Pensacola, estul Carolinei de Nord era o destinație preferată de veterani pentru a se retrage când ieșeau la pensie. După ce părăsise Delta – forțele speciale ale armatei –, Glen se mutase și prosperase acolo. Era șeful unei unități de instruire pentru polițiști și pentru cei din echipele SWAT din toată țara și avea o casă în Pine Knoll Shores, cu vedere la Bogue Sound, unde locuia împreună cu soția sa, Molly, și cu cei doi copii, ambii elevi de gimnaziu.

Imediat ce coborî din mașină, Glen îl întâmpină pe veranda din față cu o sticlă de bere, ceea ce nu-l surprinse absolut deloc; trecuseră prin atât de multe împreună în armată, încât aproape că își puteau citi gândurile unul altuia.

Tavanele înalte și priveliștile superbe sporeau frumusețea casei, care altfel părea dezordonată și animată, ca orice locuință aparținând unei familii numeroase, cu ghiozdane aruncate prin colțuri și cu echipamentele sportive stivuite lângă ușă. Pentru că Glen nu-i băgase prea mult în seamă, copiii îl asaltaseră

pe Tanner, arătându-i jocuri video sau întrebându-l dacă nu voia să vadă un film cu ei.

Era înnebunit după ei – întotdeauna îi plăcuseră copiii –, iar Molly, cu zâmbetul ei blând și aerul calm, era genul de femeie care scotea tot ce era mai bun din Glen.

Rămase trei zile la ei, mâncând și petrecând timpul împreună. Mergeau cu toții la plajă și la Acvariul din Carolina de Nord, iar seara stăteau la taclale pe veranda din spate, sub bolta înstelată. De obicei, Molly pleca prima la culcare, după care Tanner și Glen discutau până târziu, când rămâneau numai ei doi.

În prima seară, Tanner îl puse la curent pe Glen cu călătoriile și locurile pe care le văzuse, după care îi povesti despre vizitele pe care le făcuse familiilor prietenilor pe care îi pierduse. Glen nu spuse nimic în tot acest timp – îi cunoscuse pe mulți dintre ei –, pentru ca, în cele din urmă, să recunoască faptul că el nu ar fi fost în stare să facă așa ceva.

– Nu știu ce așa fi putut să le spun.

Tanner înțelese ce voia să spună – nici pentru Tanner nu fusese întotdeauna ușor, mai ales în cazul sinuciderilor –, iar conversația se mută în cele din urmă spre subiecte mai puțin sensibile. Îi spuse despre viitorul său post în Camerun și, în final, îi relată despre ultimele luni pe care le petrecuse în Pensacola, inclusiv despre confesiunea surprinzătoare pe care i-o făcuse bunica lui pe patul de moarte, dezvăluindu-i astfel motivul următoarei sale călătorii la Asheboro.

– Stai! spuse Glen în momentul în care înțelese mai bine cele auzite. Abia atunci ți-a spus lucrurile astea?

– La început, am crezut că era confuză, dar, când le-a scris pe hârtie, mi-am dat seama că vorbea serios.

– Și cum te-ai simțit când ai aflat asta?

– Șocat, cred. Poate puțin furios. În același timp, știam că era convinsă că făcuse ceea ce era mai bine ascunzându-mi

adevărul. Adică, poate că a crezut că, într-un fel, mă protejează. Și... O iubesc oricum. Pentru mine, ei au fost părinții mei.

Glen preferă să-și țină gura și nu spuse nimic, dar mai târziu, în ultima lor seară petrecută împreună, reveni la subiect.

– M-am gândit la ceea ce mi-ai spus aseară și trebuie să recunosc că sunt puțin îngrijorat pentru tine, Tan.

– Pentru că tu crezi că fac o greșală dacă merg la Asheboro?

– Nu, răspunse Glen. Îți înțeleg curiozitatea în legătură cu trecutul tău. La naiba, dacă cineva mi-ar arunca în brațe o astfel de bombă, probabil că aș face același lucru! Dar sunt îngrijorat de modul în care îți trăiești viața de când ai renunțat la ultimul loc de muncă. Adică, pot să înțeleg că ți-ai luat o perioadă de grație pentru a călători și pentru a-ți vizita prietenii sau orice altceva îți trece prin cap și înțeleg că a trebuit să ai grijă de bunica ta când era bolnavă. Dar să te întorci în Camerun? Partea asta nu o înțeleg. Mi se pare că îți pui viața pe pauză în loc să o trăiești cu adevărat. Sau chiar că regrezezi. Nu ai avut niciodată o casă, nu? Nu ai obosit să fii mereu pe drumuri?

„Parcă ai fi bunică-mea“, se gândi Tanner, dar nu spuse nimic. În schimb, ridică din umeri.

– Mi-a plăcut acolo.

– Înțeleg asta, oftă Glen. Vreau doar să știi că, dacă te hotărăști vreodată să te așezi la casa ta, te așteaptă oricând o slujbă la compania mea. Poți să te muți unde vrei, îți poți face propriul program și ai șansa de a lucra din nou cu unii dintre băieții din forțele Delta. Molly are chiar și o soră care este singură.

Flutură din sprâncene, gest care-l făcu pe Tanner să râdă.

– Mulțumesc, spuse, luând o gură de bere.

– Cât despre căutarea tatălui tău...

– Am avut impresia că tocmai ai spus că îmi înțelegi curiozitatea.

– Da, o înțeleg. Doar mă întrebam dacă ai încercat să folosești 23andMe sau unul dintre acele site-uri cu teste ADN.

– Le-am încercat pe toate, dar, în afară de câteva rude foarte îndepărtate din Ohio și California – în majoritatea lor, extrem de îndepărtate –, nu am găsit pe nimeni. Trebuie să fi fost o familie mică. Dar, dacă ai sugestii care mi-ar putea restrânge aria de căutare, sunt deschis la orice propunere.

– Nu am, spuse el, și strategia ta este în mod evident una depășită, dar cine știe? Așa se investiga pe vremuri, nu-i așa? S-ar putea să ai noroc.

Tanner încuviință din cap, dar se întrebă din nou care erau șansele de a găsi pe cineva care locuise acolo în urmă cu mai bine de patruzeci de ani, mai ales când numele și prenumele erau atât de comune, încât din start toate eforturile lui păreau lipsite de sens. Numai în Statele Unite erau aproape două milioane de oameni cu același nume de familie – aflase asta după ce dăduse o căutare pe Google –, iar mai mult de o sută dintre ei locuiau în Asheboro.

Asta presupunând, desigur, că se putea încrede în memoria bunicii lui din acel moment. Cu caligrafia ei tremurată, aproape ilizibilă, reușise să scrie doar atât:

*Tatăl tău
Dave Johnson
Asheboro NC
Îmi pare rău.*

III

De la Pine Knoll Shores, îi mai luă patru ore să ajungă la Asheboro, iar odată ajuns în oraș, Tanner trecu pe la un Walmart ca să ia o hartă, un caiet și câteva pixuri înainte de a se îndrepta spre bibliotecă. Cu ajutorul unei doamne drăguțe de la recepție, care deși îl anunță că biblioteca nu deținea cărți de telefon

din anii 1970 sau 1980, reuși totuși să găsească una din 1992. Trebuia să fie de ajuns.

Următorul pas era găsirea tatălui său, pe care nu-l cunoscuse niciodată.

Întinse harta pe una dintre mesele din bibliotecă și împărți orașul în patru cadrane. Apoi, folosind vechea carte de telefon, notă numele și adresa tuturor persoanelor care purtau numele Johnson și le identifică locațiile cu aproximație pe hartă; folosindu-și iPhone-ul, făcu legături între datele despre persoanele cu numele Johnson găsite în versiunile electronice recente ale cărții de telefon cu informațiile mai vechi din cartea de telefon, încercuindu-le pe hartă pe cele care coincideau. Se gândi că, dacă tot plănuia să înceapă să bată la uși, ar fi fost bine să o facă totuși cât mai eficient posibil.

Nu reușise să termine înainte să se închidă biblioteca, ceea ce însemna că era nevoit să se întoarcă luni. Se gândi să meargă și la arhive; evidențele titlurilor de proprietate l-ar fi putut ajuta în investigațiile lui, dar și în cazul acesta trebuia să aștepte până după weekend.

După ce își lăsă lucrurile la hotelul Hampton, porni în explorarea centrului orașului, simțind nevoia să-și dezmoștească picioarele. Trecu pe lângă un magazin de antichități, o florărie și câteva buticuri răsfirate la parterul clădirilor construite la începutul secolului trecut. În centrul orașului era un parc foarte frumos și, în ciuda norilor care se adunau amenințător pe cer, aleile erau pline de oameni care își plimbau câinii și împingeau cărucioare de copii. Scena i se păru desprinsă din alte vremuri și, simțindu-se de parcă ar fi făcut o călătorie în timp, Tanner încercă să-și imagineze cum ar fi fost dacă ar fi crescut aici. Se întrebă dacă tatăl lui o cunoscuse pe mama sa aici. Din câte știa, bunicii lui nu locuiseră niciodată în acest oraș, așa că nu înțelegea cum ar fi putut mama și tatăl lui să se întâlnească.